

5 weken geen bezoek en niet naar huis, geen evidentie

Een aantal zaken die je kan doen met cliënten als het gemis groot is:

- Hang foto's in de leegroep van familie, vrienden ,huisdieren,....
Vraag familie om (gekke) foto's door te sturen, met een verhaal erbij zodat dit eventueel aan elkaar kan verteld worden in de groep.
- Schrijf op wat de cliënt zou willen zeggen aan de persoon die hij/zij mist.
Schijf dit op en stop deze briefjes in een doosje.
Je erkent het verdriet en de emotie, deze wordt geuit maar ook begrensd.(sommige cliënten hebben dit wel nodig om verder te kunnen)
- Maak zelf een dagboek met foto's , anekdotes,.... en bezorg dit aan de familie, grote kans dat je dit ook terug krijgt.
- Skype, maar wat zeg je tegen elkaar?
Maak samen een interview met vraagjes waarop je het antwoord niet weet
Wat is jouw lievelingseten, kleur, wat deed je als kind het liefst,....
Dat maakt dat deze gesprekken leuker en vlotter verlopen.
- Nachtzoentjes.
Print een zoen af, of een filmpje van mama of papa die een zoentje geeft.
- Maak tekeningen, kaartjes, brieven,..... stuur deze op.
- Videoboodschappen maken

Wees alert dat cliënten zich niet verliezen in het “missen” of “verdrietig zijn”. Elke emotie mag er zijn, geef ze ruimte maar probeer daarna ook weer door te gaan.

Kijk verder dan het verdriet. Wees alert dat huilen niet altijd gemis betekent en ook een uiting kan zijn van overprikkeling. En andere emoties ook best uiting van gemis kunnen zijn. De cliënten missen niet enkel hun ouders, netwerk, vrienden , maar ook vertrouwdheid en voorspelbaarheid. Probeer hier zeker rekening mee te houden.

Er komt veel op hen (en jullie) af , neem af en toe de tijd om in verbinding te gaan even rustig tijd te nemen om te luisteren en te kijken hoe het met iedereen gaat.

Geef emoties ruimte, praat en informeer (visualiseer eventueel), durf doorvragen .